

facultativ

lectura obligatorie!

...apare când vrem noi!

Anul I, nr. 5

“Nu suntem atât de importanți pe cât ne place să credem, dar nici atât de ne semnificativi pe cât ne considerăm alții...”

S-a schimbat conducerea L.S.G.

pag. 5

A fost grevă

- În urma grevei la Galați s-au trimis de urgență 100000 de foi de drum
- Problema Grevei Generale se va decide în cadrul Congresului Alianței Naționale a Organizațiilor Studențești din România

Dinu Gîndu

Când am făcut primul Bal, nu puteam să îmi imaginez că se va ajunge la a^oa ceva. Nici nu aveam cum. Din fericire pentru voi, se pare că sunteți generația privilegiată. De ce? Pentru că Balul Bobocilor Universității „Dunărea de Jos”, organizat de către Liga Studenților și Casa de Cultură a Studenților este conceput ca cel mai mare și grandios Bal care a fost vreodată în România. În plus el este coordonat și realizat de spuma profesioniștilor show-biz-ului din România. Astfel: regia este asigurată de Claudiu PERU^o CO, regizorul și producătorul emisiunii Paparazzi/Cacealmau, coregrafia de Lusia de la Teatrul Bal^ooi din Moscova. Prezentator cine altul decât numărul 1 actual în România: Dan NEGRU - la invitația domnului Florin PĂSLARU. Spațiul ales pentru organizarea show-ului este Patinoarul, având în vedere că se

NOROCOSILOR

urmărește realizarea unei super scenografii; de asemenea capacitatea sălii este de peste 6.000 de locuri, iar pentru studenți biletul va fi de numai 20.000 lei !!! cum s-ar spune Pomană Curată! mai ales că pentru concertul de după se negociază cu a^o tefan BĂNICĂ Junior și “The 50s” sau VOLTAJ și BLONDY. În plus se pare că Primăria va pune la dispoziție autobuze pentru transportul gratuit al studenților din Campus la Patinoar și retur. Pentru dată s-a bătut palma pe Miercuri 4 Decembrie. Se pare că se vor investi peste 8.000 de dolari în acest show. Pare mult însă având în vedere investițiile umane, materiale și practice nu e scump deloc. Mai rămâne de făcut rost de banii a^otia dar semnalele sunt pozitive mai ales că și Primăria și-a exprimat intenția de a susține acest supereveniment, care este

inclus și în Programul Oficial al Sărbătorilor Galațiului. Pot să vă mai spun că în organizarea balului sunt implicate peste 200 de persoane. Se vor pune în vânzare 5.000 de bilete, însă la nivelul întregului oraș, a^oa că vă sfătuiesc să vă grăbiți pentru că Galațiul are peste 300.000 de locuitori. Juriul va fi format din vedete ale televiziunilor naționale și reprezentanți din toată mass-media gălățeană, a^oa că nu este deloc exclus să vedem un Andrei ZAHARESCU, Andi MOISESCU și de ce nu o Mihaela RĂDULESCU. Una peste alta va fi un show pe cinste și sunt sigur că nu poate fi ratat titlul de cel mai tare bal studențesc din România – 2002. Vă a^otept acolo să ne bucurăm împreună de acest produs al L.S.G. și al Casei de Cultură a Studenților. NU RATAȚI cel mai tare bal din România, pentru că are loc la Galați.

Nichita Stănescu

Pleoapă cu dinți, cu lacrima mânăjită, sare căzută în bucate, dovadă că nu pot trăi numai acum sunt amintirile mele, toate...

Dovadă că nu pot vedea fără martori e copilăria, adolescența mea, dublând neînțelegerea acestei secunde cu neînțelegerea ei de cândva.

Ah, răsău' plânsu',
ah, răsău' plânsu'
mă bufnește când spun
secunde vechi putrezind în secunda
de-acum.

Ah, răsău' plânsu',
ah, răsău' plânsu'
în ochiul lucrurilor reci
și-n dintele lor mușcător, ca și sceptorul,
neinventajilor regi.

(Răsău' Plânsu')

Zilele trecute am avut plăcerea de a sta de vorbă cu Domnul Decan Viorel Mânzu, care ne-a invitat binevoitor chiar în biroul dumnealui. Încă de la început discuția nu a fost deloc protocolară, ci mai degrabă una amicală, ca de la om la om. ^ai iată ce am aflat de la dânsul:

R: Vă rugăm să ne faceți o prezentare a activității dumneavoastră profesionale.

V. M.: În primul rând, am terminat Liceul Vasile Alecsandri, am fost ^oi eu olimpic la vremea respectivă, clasat al IV-lea pe ^oară la Olimpiada de Matematică, am absolvit Facultatea de Informatică ^oi Calculatoare, specializarea Calculatoare din Bucure^oti. A urmat repartizarea mea aici, la Universitatea Dunărea de Jos Galați. În 1990 am făcut masteratul în Franța, specializarea Informatică-Automată, după care mi s-a oferit o bursă pentru un doctorat. Eram deja înscris la un doctorat în automatică la noi în ^oară pe care l-am terminat în 1993, urmând ca în 1995 să termin ^oi doctoratul în informatică-automată în Franța, la Universitatea France Chanté din Bassançon. În 1994 eram conferențiar, iar în 1998 am devenit profesor ^oi, începând cu anul acesta, am obținut conducerea de doctorat în specializarea automată. Bineînțeles că am participat la multe conferințe internaționale, ca membru în Comitetele Internaționale de Program (sunt comitetele care conduc conferințele internaționale ^oi care asigură recenzia lucrărilor ^otiințifice care se comunică ^oi publică acolo). Am în continuare colaborări internaționale, în special cu universitățile din Franța, mai multe însă cu universitatea unde am devenit doctor. Cam asta este...

R: Puteți să faceți o comparație între cele două sisteme universitare, român ^oi francez, între studenții celor două țări?

V. M.: Întrucât am lucrat ca ^oi conferențiar trei ani în Franța, titularizat la École Nationale Supérieure de Mécanique et Mi-

crotechnique, am putut să cunosc viața universitară din interior ^oi am fost frapat de multele deosebiri de esență care există între cele două sisteme universitare. Un prim element ar fi atitudinea studenților față de universitate, în sensul că sunt ceva mai responsabili decât studenții români, majoritatea ^oi plătesc studiile, au locuri de muncă ^oi ca atare nu pierd timpul cu învățământul superior dacă nu sunt realmente interesați.

A doua mare deosebire este legată de abordarea aspectelor practice în toate domeniile de activitate. Activitatea se concentrează în practică, cu toate că se spune că sistemul universitar francez, în rândul celor occidentale, este unul elitist. Eu am constatat că, față de sistemul românesc, ei sunt îndreptați spre practic, de ^oi nu se feresc de aspectele teoretice. În acest sens, trei luni pe an, din cele nouă luni ale unui an universitar, sunt dedicate practicii. Aspectele acestea sunt foarte serios tratate ^oi asta ar fi, de asemenea, o mare diferență între cele două sisteme, nu neapărat de învățământ. În ceea ce privește studenții de acum, sunt diferențe de cei ai anilor '75-'80 când am fost eu student în România.

R: În ce sens?

V. M.: A^o putea spune că sunt ceva mai maturi, pentru că sunt alte timpuri ^oi oamenii ^oi iau mai devreme frâiele vieții în mână, sunt nevoiți să o facă. În schimb, sunt ^oi puțin dezorientați, dar asta nu numai din vina lor, ci ^oi a societății.

Constatăm că sunt mulți care fac învățământ superior ^oi asta numai de dragul de a-l face. Nu tratează cu seriozitate aceste studii superioare. Aceasta se datorează ^oi lipsei de locuri de muncă, iar oamenii doresc în special diploma ^oi nu neapărat cunoștințele. Dar vreau să spun că prefer studenții de acum decât cei de atunci, depersonalizați, iresponsabili; erau oarecum niște adolescenți întârziți chiar ^oi după ce terminau facultatea.

R: În ce relații vă aflați cu studenții de acum din facultatea dumneavoastră?

Interviu cu Domnul Viorel Mânzu, Decan al Facultății de Inginerie Electrică ^oi ătiința Calculatoarelor

V. M.: Relația cred eu că este în general foarte bună, în sensul că studenții privesc cu o oarecare înțelegere, să zicem, eforturile mele de a ține cursurile. Sunt două categorii de studenți: unii care manifestă interes față de facultate ^oi față de disciplinele mele, iar ceilalți care, luați de valorile vieții ^oi de necesitatea de a se întreține, mai lipsesc ^oi încearcă, a^oa cum pot, să-^oi îndeplinească sarcinile de student.

R: Ce pretenții aveți din partea studenților dumneavoastră?

V. M.: În primul rând să învețe să-^oi ceară drepturile. Dacă nu sunt de acord cu ce li se predă sau nu au înțeles, să ^otie să spună deschis profesorului, directorului de specializare sau decanului, astfel încât să i se rezolve problema. În acest fel profesorii se vor obișnui cu ideea unei reacții din partea studenților. O racilă mai veche a societății este că nu ^otim să comunicăm, a^oa că nu ne putem aștepta ca lucrurile să iasă bine de la început. Cred, într-adevăr, că există mulți profesori în universitatea noastră care consideră că dialogul este un monolog. Trebuie părăsită poziția aceasta lipsită de responsabilitate, în care noi avem întotdeauna dreptate iar studentul trebuie să „execute”.

R: Ce părere aveți de organizarea unor seminarii pe teme legate de facultatea dumneavoastră?

V. M.: Cred că ar trebui să veniți voi în întâmpinare. Chiar dacă sunt printre noi oameni cu multă carte, ^oi să zicem *luminari*, sunt încorsetați într-un anumit comportament ^oi atunci este preferabil să veniți voi cu inițiative. Nu cred că o să fiți refuzați, chiar ^oi de cei care sunt mai cărcotași.

R: V-ați confruntat cu vreo situație penibilă creată de dumneavoastră sau de un student?

V. M.: A fost o situație la limită, între penibil ^oi înduioșător. Ca tânăr asistent, de ^oi căsătorit, am fost invitat de o studentă la pizza, pentru că nu purtam verighetă. A fost relativ penibil dar ^oi plăcut în același timp, de ce să nu recunosc!

R: Cum stați cu dragostea?

V. M.: Stau foarte bine. M-am căsătorit cu prietena mea din clasa a X-a de liceu. Este o relație de foarte lungă durată, testată în timp ^oi prin „pări străine”. Căsnicia este ca o construcție care rezistă în bătaia vântului, care reușește sau nu. La mine a reușit.

R: Cât de des mergeți la

bere cu băieții?

V. M.: Culmea este că, poate par exagerat, eu nu îmi doresc, dar merg la bere cu băieții. Soția este foarte îngăduitoare, iar de cele mai multe ori mergem împreună la bere sau la restaurant. Suntem niște persoane sociabile, adică fără prieteni nu ne suntem autosuficienți.

R: Care este cel mai tare banc pe care îl ^otiți?

V. M.: Este unul foarte simpatic, nu ^otiu dacă este cel mai tare pe care îl ^otiu, dar acesta îmi vine în minte acum. Întrebarea pentru un concurs de admitere la ^ocoala de poliție este: *Care are cea mai mare viteză, sunetul sau lumina?* Vine primul candidat, care răspunde că sunetul are viteză mai mare. A răspuns greșit, însă comisia dorește să ^otie cum a gândit. *Ah! Este simplu: dimineața, când mă trezesc ^oi dau drumul la TV, mai întâi aud sunetul ^oi apoi apare imaginea.*

Al doilea candidat, răspunde că lumina are viteză cea mai mare. Comisia îl felicită că a răspuns corect ^oi îl roagă să spună cum a gândit. *Ah! Este simplu; dimineața când deschid radio-ul, mai întâi se aprinde beculețul ^oi apoi vine sunetul.*

Cel de-al treilea candidat: *Haideți domnilor veniți cu astfel de întrebări! Este arhicunoscut că lumina are viteză mai mare! Exemplu cu tunetul ^oi fulgerul: că mai întâi se vede fulgerul ^oi apoi se aude tunetul, dar dacă vreți vă spun ^oi de ce: Pentru că ochii se află înaintea urechilor.*

R: Ce planuri de viitor aveți, atât în viața particulară cât ^oi în carieră?

V. M.: Planurile mele de viitor sunt legate în primul rând de obținerea conducerii de doctorat ^oi în informatică, fiind unul dintre cei mai tineri profesori care are conducere de doctorat. Planurile legate de universitate vreau să se concretizeze în Parcul de Soft, un tehnopol organizat în Galați, în care va funcționa un centru de realitate virtuală,

precum ^oi un centru de dealeri ^oi incubatori pentru întreprinderile mici ^oi mijlocii. ^ai a^o dori ca universitatea să fie reprezentată prin aceste structuri. Iar ca planuri personale, ele sunt legate de cei doi copii: doresc ca băiatul să obțină o bursă în S.U.A., iar fata să treacă cu bine de examenul de capacitate ^oi să rămână la Colegiul Vasile Alecsandri.

R: Ați menționat mai devreme că sunteți printre cei mai tineri conducători de doctorat; ce vârstă aveți?

V. M.: Am vârsta de 45 de ani.

R: Care a fost cel mai tare banchet de sfârșit de promoție la care ați participat?

V. M.: Cel de anul trecut, care s-a desfășurat la Crama Haiducească. Mi-a plăcut foarte mult promoția, care a fost unită ^oi pusă pe viață. Am fost plăcut impresionat, atât eu cât ^oi ceilalți profesori prezenți.

R: Ce ar trebui să facă organizațiile studențești aici, în Galați?

V. M.: După opinia mea ar trebui ca organizațiile studențești ^oi studenții să militeze pentru o transformare, ^oi anume: promovarea în anii superiori să nu fie legată de promovarea tuturor examenelor, ci numai de obținerea numărului obligatoriu de credite pentru promovare. Să nu mai fie toate disciplinele obligatorii ^oi astfel dacă va exista un profesor la care nu vine nimeni la examen va trebui să-^oi pună ^oi el câteva întrebări. În străinătate poți să nu obții notă de trecere la un examen, dar să termini facultatea.

A^o vrea să mai spun ceva ce studenții ar trebui să ^otie; viața se dezvoltă pe trei coordonate: să ^oții, să ^oții să faci ^oi să ^oții să fii.

R: Ce adresați ziarului Facultativ?

V. M.: Vă doresc să aveți un ziar echilibrat, să nu aveți excese.

A consemnat Oana Pașă

Un absolvent celebru

D. G. : Cine este Florin Costin PĂSLARU?
F. P. : Mă născut undeva la Odobești, într-o regiune viticolă, pe 5 septembrie 1959. Am stat la bunicii mei pe care i-am iubit foarte mult, atâta timp cât au trăit, până când am început școala generală. Am făcut grădinița acolo, a fost plină de peripeții – nu-mi plăcea deloc la școală, adică la grădiniță. Am venit la Galați, am început clasa întâi la o școală generală din cartierul Piglina 1 unde locuim cu părinții. Am terminat clasa a VIII-a, după care m-am dus la un liceu pe care îl visam - pe vremea mea, și am înțeles că și acum - e un liceu de referință, pe vremea mea era Liceul Vasile Alecsandri, iar acum este Colegiul Vasile Alecsandri. Am făcut liceul, am fost un băiat cuminte. Am luat multă bătaie în liceu pentru că vroiam să o întind de acasă, veneam târziu acasă, eu la 9 trebuia să fiu în casă. Părinții erau rigizi cu mine. Am dat examen la facultate în comandament. Mi-a plăcut să lucrez în comandament pentru că era totul moacă. Așa am fost la Izvorul Mureșului, la Costinești, la Predeal. De ce era bine? Era bine că veneau toți la tine. Veneau fete și mie îmi plăcea subiectul asta foarte mult și le mai găseam câte o cazare, un bon de masă și atunci aveai viața mai plăcută și ziua și noaptea. O vară întreagă - 63 de zile am stat la Costinești în comandament și așa de multă treabă aveam cu fetele încât nici nu mă duceam să fac baie. Am făcut baie de două ori. Nu râde că așa este!

La Predeal mi-a plăcut odată așa mult încât am uitat să mă mai duc acasă și părinții mei nu mă găseau. M-au găsit și mi-au tras o bătaie soră cu moartea și de bucurie am venit acasă, am stat două săptămâni, că așa era pe vremea aia, am avut tabără înainte de sesiune și după aia iar a fost vacanță și de bucurie am mai plecat odată. Și asta e, când mă întorceam acasă, mă întorceam cu două trei colege după mine. Ca să nu mă bată, părinții vorbeau frumos, până plecau, și după aia dă-i bătaie lui Păslaru. Ca student

am fost un element pe la mijloc. Îți dai și tu seama dacă nu mă duceam la cursuri. În anul I, aveam printre altele și limba franceză, n-am fost la nici un curs și de 8 Martie, am fost, am bătut capul pe ușa și mă uitam după colege să pe profesora n-o cunoșteam, și mi-a spus tipa în franceză: "Da, domnule! Florin, tu ești?" - "Da." - "Aici e clasa, iar eu sunt profesora." M-am dus și i-am dat un buchet de ghiocei și după o oră m-am plictisit și m-am scuzat: - "Îmi dați voie să plec? Am lucruri." Pe urmă am avut limba engleză și în toată facultatea am învățat un singur cuvânt: "window". și la un moment dat m-a întrebat o chestie, n-o înțelegeam, alta, la fel și mi-a zis: "Zi ce ești." și i-am spus "Window". - "Ce înseamnă?" - "Fereastră." - "și cât vrei?" - "Opt, doamnă!" și opt mi-a pus și a fost perfect.

Când am terminat facultatea eram în comandament la Costinești și trebuia să fac proiectul de diplomă, dar îmi doream așa de mult să plec la Costinești că nu prea mă

interesa proiectul de diplomă. și era o dată anume până când trebuia să predai proiectul după care să completezi anumite foi dacă uitai o coală. Dar eu nu am uitat o coală, am dus numai coperțile. Mi-a dat număr de înregistrare și n-am făcut nimic.

Eram la Costinești și am auzit la un moment dat pe Radio Vacanța că Florin Păslaru este căutat de urgență de mama lui. Îți dai seama ce am simțit eu atunci și atunci am plecat din Costinești, dar nu m-am dus acasă, m-am dus la Suceava, la o prietenă de-a mea. Ea era studentă la chimie și pe vremea aia era în practică. și acolo m-au ajutat fetele, și-au dat seama că, dacă mă dau pe mâna părinților, nu mai iese nimic din mine și mi-au făcut proiectul. Cât am luat la proiect? 5! Da, bine asta-i partea de glumă. Vezi, nu scrie toate prostiile astea!

Am stat la studenți, m-am ocupat de discoteca studențească. Era mișto tare de

tot la discotecă. Era o contabilă ef, mai bătrână, la Casa de Cultură - doamna Ioan: indiferent ce făceai nu era bine. Dar asta era cu banii și în fiecare vineri eram cu: "Sărut mâna, doamnă, n-o să se mai întâmple", ca să ne dea sculele să facem discoteca. Lunea mă căuta până vinerea - nu mă mai găsea. Trebuiau predați banii, dar noi când dădeam de bani plecam la ciorbă de burță.

Eu eram la Tehnică Piscicolă, și Tehnică Piscicolă înseamnă să te duci să pescuiești în Delta. Făceam practică câte două luni pe vapoare, prin Delta. Era mișto - noi și cu fetele - îți dai seama că numai de pescuit nu ne țineam noi.

D. G.: Erau multe fete?
F. P.: Da, eram nouă băieți în grupă și vreo 45 de fete. Aveam de unde să alegem!

D. G.: Dar machedoni aveai?

F. P.: Ah... da... am avut și machedoni - doi machedoni din Constanța: așpera și încă unul Varlaine, parcă-l chema. Ne-am dus pe la chefuri la Tulcea cu ei. Era mișto cu ei, era frumos. Am învățat "Mușata română" și-o cântăm, am dansat, am cântat, era mișto. Au fost multe în facultate, nu le mai țin minte. Făceau spectacole, era un festival de jazz la Sibiu și i-am înnebunit pe ai mei să mă lase, că-mi place jazz-ul. Dar ce-mi plăcea mie? Nu-mi plăcea jazz-ul. Mie îmi plăcea că atunci când te duceai acolo dormeai pe stradă în saci de dormit. Nu am fost la nici un spectacol și când mă suna mama, zicea: "Mă, da se filmează și nu ești pe acolo." "Sunt, dar nu mă filmează pe mine."

Am făcut în anul III o excursie de studiu mișto tare, am plecat prin Ungaria. și tii că înainte de 1989 era greu să ieși din țară dar a fost ceva organizat. A fost frumos...

...continuare în numărul următor
Dinu Gîndu

Salutări din Danemarca

Este cel mai bun cântăreț din Danemarca și un nume de referință în domeniul folk-ului. În tinerețe s-a plimbat prin țările din Europa de Est. A avut atunci ocazia să asculte niște trupe de rock and roll din R. D. G., Cehoslovacia și Polonia, care i-au influențat în mod benefic stilul. A înțeles că, dacă vrei să scoți bani din muzică, e necesar să combini folk-ul tradițional cu rock and roll-ul.

Cântecul său este pentru toată lumea: *Cântecul meu alege pe mine, fie că sunt tradițional, compus de alții, sau scris de mine. Din punctul meu de vedere, cele mai importante sunt cântecul de dragoste, dar muzica mea are și un mesaj social. Cânt și pentru cei care se luptă să-și facă un trai de zi cu zi.*

Reporter: Cu ce ocazie în orașul Galați?

H. A.: Am venit în orașul Galați la invitația prietenilor mei din Liga Studenților, pentru a participa la festivalul studențesc de muzică folk. Ne-am cunoscut în Franța în cadrul unui proiect finanțat de către Consiliul European, numit Network of European Training Team (N.E.T.E.A.M.), iar cu ei am făcut acolo cea mai bună echipă.

Reporter: Ce colaborări importante ai avut de-a lungul timpului?

H. A.: Uneori, în concert, cânt alături de un violonist supranumit *biblioteca vie a cântecelor daneze*. E și normal, cântă de peste 50 de ani.

Reporter: Sunteți un idealist?

H. A.: În tinerețe eram un idealist, sunt și acum. Dar folosesc alte metode pentru a ajunge la sufletul oamenilor decât foloseam atunci. Finalitatea este aceeași: mesajul. Pot să-mi cânt iubirea pentru femeia mea, chiar dacă în public sunt numai 100 de oameni care-mi împărtășesc ideile. Regula nu se

aplică doar cântecelor de dragoste.

Reporter: Ați avut ocazia să asculți niște trupe de rock and roll din R. D. G., Cehoslovacia și Polonia, care i-au influențat în mod benefic stilul. A înțeles că, dacă vrei să scoți bani din muzică, e necesar să combini folk-ul tradițional cu rock and roll-ul.

H. A.: Tradiția nu se rezumă doar la ultimii 200 de ani. Marea, navigatul și cântecul marinăresc sunt elementele care au format poporul danez. Chiar dacă industrializarea ne-a schimbat modul de viață, noi nu ne putem uita rădăcinile. Tocmai de aceea conduc o școală, unde, pe lângă activitatea didactică, am reînviat obiceiurile marinărești.

Reporter: Cu ce impresii vă veți întoarce în Danemarca?

H. A.: În primul rând ar trebui să spun că orașul Galați este un oraș cu multe clădiri vechi și pitorești, păcat că nu sunt renovate, pentru a putea fi puse în valoare. În al doilea rând, pot spune că m-a impresionat ospitalitatea prietenilor mei din Galați și multe din lucrurile pe care le-am aflat alături de ei. Totul ar fi fost perfect dacă ar fi avut și o hartă a orașului la dispoziție.

Reporter: Promitem că data viitoare vă vom pune la dispoziție și o hartă a orașului Galați. În final, vă rugăm să ne spuneți ce dorește H. A. să realizeze pe viitor?

H. A.: Cele mai bune cântece sunt cele care spun o poveste frumoasă. Sunt cântece de dragoste vechi de peste 200 de ani care reușesc să atingă o coardă sensibilă chiar și acum. Îmi doresc foarte mult ca muzica mea să aibă același impact.

Pentru toți cei care vor să afle mai multe despre președintele juriului din acest an al Festivalului *Baladele Dunării*, Helge Arildso va aștepta să-i vizitați pagina de web: www.shnty.dk

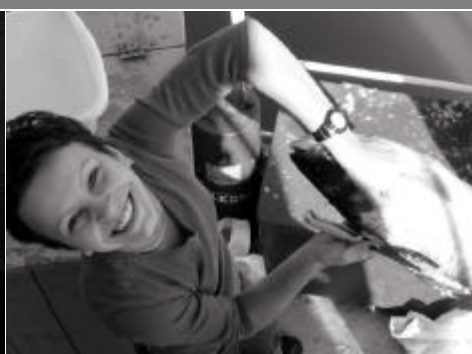
Iulian Pavel și Arca Balcanu

Vlad Cubriacov și Norbert Neuhaus (parlamentari europeni) la L.S.G.

Halloween la Club S

Musafirii L.S.G. au fost tratați de Oana cu pește

Britney Spears în Club S ?

Iadul slăbiciunii

Nu v-ați săturat să fie totul perfect, la limită, să vă încadrați în tipare, să vi se spună că asta-i bine, asta nu, asta-i moartea albă, este infernul slăbiciunii, e carnea care mai tremură pe tine, câteva gânduri rătăcite și incoerente, mai trăiește doar o mică parte, nesemnificativă din ceea ce a fost înainte un om, acum prizonier al drogurilor, sclav, cum vreți voi.

La urma urmei toți suntem supuți cuiva, chiar unei forme, unei dimensiuni, suntem constrânși fără să știm, fără să vrem.

Cum ați reacționat voi la propaganda antidrog? V-a incitat? V-a stârnit curiozitatea? Cu siguranță. Haideți să nu mai fim scorpioși, să spunem lucrurilor pe nume fără să pară un clișeu. Eu nu sunt atât de pornită împotriva drogurilor încât să reușesc să conving pe cineva contrariul, dar practic nici indiferente nu-mi sunt.

Este o artă să poți aprecia corect situațiile care apar în viață și să îți să le faci față. De ce apelăm la droguri? Dorința de a evada din realitate prin consum de droguri se transformă repede în obișnuință și duce rapid la dependență.

Societatea ne împinge la superficialitate, începem să urăm

oamenii, să crezi propria realitate, nebunia ta, un mod propriu de a trăi, impus de altfel, și vei ajunge să gândești că drogul este „cel care m-a învățat să iubesc din nou viața”. Și vei ajunge să mori puțin câte puțin, vei muri în tine, în cei de lângă tine, în ochii lor, în inima lor, vei muri de frică, de prea multă slăbiciune, de sete, de foame, de durere, vei muri de rușine.

Fiecare zi, fiecare oră, fiecare minut înseamnă chinuri nemaipomenite, reclamă o voință extraordinară, dar de unde? - o încredere nelimitată în viață.

Oricât ar dura slăbiciunea omenească, trebuie să existe o finalitate pentru ca ce a fost să treacă pentru totdeauna. Definitiv. Irreversibil.

În primul rând trebuie să ai tăria să nu te apuci de droguri pentru a nu ajunge să-ți cunoști iadul. Stai în banca ta!

În caz că vreți să încercați ceva nou, vă dau câteva informații nocive. Drogul este o substanță ce conține compuși care acționează asupra organismului, în special asupra creierului, determinând o accelerare sau o încetinire a activității acestuia, însoțită de modificarea gândirii și a comportamentului normal.

Deja nu mai contează cum se numește drogul, toate au aceeași destinație, lasă în urmă aceleași victime, copii neîmpliniți, copii ce nu au apucat să trăiască. Mă întreb de ce.

Să rădem puțin sau să luăm în seamă câteva sfaturi împotriva consumului de droguri. În loc să-ți distrugi viața și propria ființă poți să faci sport, să mergi la un spectacol, să citești o carte, să asculți muzică, să dansezi, să cânti, să desenezi, să te joci (ai grijă cu ce și cum), să vorbești sau chiar să nu faci nimic, sau să te îndrăgostești.

TU ALEGI!

Irina Frâncu

Home Sweet Home

Toate dicționarele dau o definiție destul de ireală a căminelor. Spun că reprezintă casa, familia unei persoane, însă nicăieri nu se precizează ce înseamnă cu adevărat un cămin studențesc, o cameră într-un astfel de cămin. Iată câteva posibile definiții care evidențiază într-adevăr realitatea.

La o primă vedere arată ca o cutie de chibrituri, cu o gaură în unul dintre pereți, gaură pe care unii o numesc fereastră. Iar dacă se întâmplă să mai vezi încă o gaură în plus, nu te grăbi să îți schimbi camera, pentru că nu este așă de ușor. Mai întâi îți verifici buzunarele, iar dacă vezi că nu ai decât măruri, atunci ar fi cazul să înveți cum se zidește un perete.

Caracteristici căminelor sunt musafirii nepoftiți care te vor deranja foarte des. Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să nu intri în panică atunci când ai să îi vezi că se plimbă în voie prin cameră la orice oră și în orice moment. Acești musafiri, dezgustători pe deasupra, nu sunt alții decât

gândacii. Ar fi totuși ceva, dacă doar s-ar plimba, însă ei îți mai bagă nasul în vreo oală cu ciorbă sau în vreun borcan cu lapte. Ce nerușinare! După ce că nu plătesc chirie, mai mănâncă și gratis. Dar stai liniștit și încearcă să te consolezi cu gândul că ai un partener de suferință: colegul/

colega de cameră. Numai că...ai grijă! Dacă ai blestemat pe cineva să îți rupă gâtul sau dacă ai comis cine știe ce păcate în vreo viață anterioară, ei bine, află că toate le vei plăti în viața de cămin. Mai exact, destinul va avea grijă să-ți dea o colegă de cameră care nu a auzit că există duș, apă caldă și care se spală numai o dată pe lună. În cazul acesta nu-ți rămâne decât să îți juri de două ori și să te rogi să-ți fie iertate păcatele cât mai repede.

Cine spune că studenții nu pot permite aer condiționat? Dimpotrivă, poți beneficia de un așă confort grație geamurilor sparte și uși care nu se închid pentru că lăcătușul nu se obosește să apară la program.

Având în vedere cum stau lucrurile în cameră, îți dau un sfat: du-te să te relaxezi făcând un duș! Numai că acel moment, care ar trebui să țină de intimitatea personală, se dovedește a fi un adevărat spectacol public, și asta datorită pereților despărțitori prea transparenți.

Tot viața de cămin, înseamnă și acea sfoară legată de la ușă până la fereastră sau afară unde poți admira rufele spălate la mașina de spălat automată, după ce ai obținut în sfârșit programare.

Cam acestea ar fi cele rele, despre cele bune data viitoare.

See you later!

Alina Covalea

HÂRTIA IGIENICĂ - O MĂSURĂ A INTELIGENȚEI

Joi, 24 octombrie 2002, am aflat o nouă măsură a inteligenței - hârtia igienică.

Liga Studenților gălățeni a inițiat un protest împotriva celor ce au hotărât că noi trebuie să ne ducem acasă de 1,5 ori pe lună. Am făcut ecusoane din hârtie igienică de care au fost prinse copii ale așă-ziselor foi de drum. În opinia noastră, cele două bucățele de hârtie pot fi folosite în același scop și am crezut -

într-o naivitate aproape puerilă - că toți colegii noștri ne vor sprijini.

Au fost mulți care au înțeles ironia gestului și au purtat ecusoanele, dorind astfel să arate că doresc să-și vadă familia și prietenii mai des decât au hotărât guvernarea.

Dar am fost foarte uimiți de aceia - destui, de altfel - care nu au vrut: „Cum? Să-mi pun hârtie igienică în piept? Fugi, domnule, d'aici cu prostiile astea!”

Da, domnilor! Să vă puneți hârtie igienică în piept! Să ieșiți în stradă și să vă susțineți drepturile! Să nu stați deoparte, sperând că alții vă vor rezolva problemele!

Să nu percepi din umorul de situație inteligența mesajului este extrem de trist. Este trist, dar selectiv, pentru că umorul bun aparține doar celor inteligenți.

Păstrând proporțiile și limitele bunului simț, ne gândeam la studenții din Piața Tian'an Men care s-au așezat în fața tancurilor doar ținându-și cârțile în brațe. Ați auzit de ei, stimabili colegi?

Ana Picu

LEUL DIN BUZUNAR

Primul an de facultate m-a pâlît ca un Rapid (că tot se discută de trenuri în ultima perioadă). A fost o schimbare cam de vreo 299 de grade. Există avantaje și dezavantaje ale studenției, însă după cum se știe dezavantajele ies în evidență. Cel mai mult mă deranjează aspectul financiar. Nu știu unde se duc atâția bani, e ca și cum aș avea buzunarele sparte.

În timpul unui curs, gândul îmi hoinărea aiurea, iar în calea sa a găsit imaginea buzunarului perfect: o cușcă mare cu lei plimbându-se agale, pe chipul cărora se citea infatuarea, siguranța că ei sunt atotputernici. Ca un bumerang, gândul meu hoinar a revenit, iar în acea stare crudă de luciditate m-am întrebat: unde se duc dom'le banii mei?

În locul cuștii cu lei mi-a apărut în minte imaginea Grădini Zoologice din Pădurea Gârboavele. Cam așă a ajuns buzunarul meu în ultima vreme. Până acum aveam alocăția lunară, pregătiri pe care „nu le făceam”, banii pe care „trebuia” să-i dau pe abonamentul de tramvai și alte surse care nu mai există. Cauzele care l-au adus în asemenea hal sunt nenumărate. În primul rând banii dați pe mâncare, pentru că de cele mai multe ori se întâmplă „să servesc masa în oraș”. Părinții îmi reproșează că stau acasă ca la hotel. Nu sunt obișnuiți cu noul meu program: să plec dimineața și să vin seara.

Un alt dușman al banilor mei este copiatorul. Majoritatea profesorilor au cursuri tipărite sau ne recomandă să citim o pere care se găsesc numai la bibliotecă. Soluția ideală ar fi să mă duc acolo și să conspectez

ceea ce mă interesează. Însă când stau în sala de lectură, mi se pare că trece o veșnicie până îmi sunt aduse cărțile. Atunci soluția finală rămâne copiatorul.

Pe lângă aceste cheltuieli mai sunt și banii pe care îi las în baruri. Gândindu-se la neuronii noștri care nu se pot extenua prea multe ore în șir, profesorii ne-au creat un orar foarte „aerisit”, cu multe „ferestre”. Pentru a nu îngheța de frig prin subsolurile Universității s-au gândit că e mai bine să mai stăm și la soare, să ne încălzim. Poate așă se molipsesc de la noi și caloriferele.

Aceasta este o imagine a inamicilor buzunarului meu. Mai încerc să-l cârlesc pe ici pe colo făcând economii. Singurele economii pe care pot să le fac sunt în privința transportului. Ca și în liceu, practic un sport foarte sănătos: mersul pe jos. În ultima vreme, din ce în ce mai mulți devin adepți ai acestei metode. Are destule avantaje: te menține în formă și-ți protejează și buzunarul.

Mă gândesc însă cu groază la cei care au mania fumatului, a cafelei, a mobilului sau la cei care locuiesc în cămine. Pentru ei trebuie să fie greu să lupte cu acești „lei” care se încapățânează să evadeze din buzunare.

Cât despre buzunarul meu, nu arată nici pe departe ca o cușcă mare cu lei, însă improvizez cât pot de mult. Fiecare problemă are și o soluție, și unde este voință, aceasta apare în cele din urmă. Prima soluție care mi-a venit în minte a fost angajarea. Am încercat și încă încerc această variantă și sper că așă să pot îmulți leii din grădina mea zoologică.

Elena Tudor

Omul, un post-cimpanzeu decăzut...

A fost odată un „eu” înfundat în fotoliu, uitându-se la niște maimuțe ... Nu, nu eram la Zoo, ci vizionam un documentar cu frânturi din viața unui grup de cimpanzei. Deja începusem să am senzația că stau cu ochii proptiți în televizor doar pentru că nu am altceva mai bun de făcut, când un amănunt, poate ceva mai mult decât un amănunt, m-a făcut atent. Era ceva ce nu mai văzusem sau citisem despre aceste animale: un cimpanzeu bolnav - despre care și un neinstruit și putea da seama că era cu un picior în groapă - se mișca cu greu, înconjurat fiind de ceilalți; când se oprea, grupul făcea același lucru, inclusiv masculul dominant. Când se pune din nou în mișcare, se urneau și ceilalți. Apoi, în mijlocul câtorva urlete, un cimpanzeu s-a căpărat într-un pom și a început să arunce fructe pe jos. Și acum, atenție: indivizii sănătoși nu s-au atins de ele, până când cel bolnav a început să dea semne că nu mai avea chef să mănânce.

Povestea cu maimuțele s-a oprit aici, chiar dacă documentarul a continuat.

Și iarăși a fost odată un „eu” ... și „eu” asta se afla în autobuz, împreună cu o cunoștință careia nu-i era tocmai bine, însă se străduia să se țină în picioare, pentru a nu-și deranja semenii de pe scaun. Brusc, fata se face lividă și începe să se clatine; abia are putere să îngâne: „Mi-e rău ...”. Mă uit în jur: capetele s-au sucit subit către geamuri, admirând vremea pe care o făcuseră cu ou și cu oțet câteva clipe mai înainte. Disperat, bat pe umăr cel mai apropiat ocupant al unui scaun, un OM, desigur ... Surdă și oarbă la rugămințile mele de a-i ceda locul fetei, ființa umană continuă să privească geamul aburit, prin care nu se vede nimic ...

Faptul că o tânără care nu observase incidentul, s-a ridicat imediat ce m-a auzit vorbind, are mai puțină importanță. Chiar dacă astfel de fapte sunt amenințate cu dispariția.

Astăzi, se știe că omul întrece în inteligență tot ceea ce înseamnă viață pe Pământ. Oamenii au ajuns în spațiu, pe Lună, încă puțin și se vor putea multiplica unii pe alții. Oamenii conduc lumea. Se ridică, însă, o întrebare: (Ne) folosesc toate acestea la ceva? Ce importanță are faptul că avem un domeniu de câteva hectare pe Lună, sau că o să ne tragem iubitul la copiator? Asta așă, pentru orice eventualitate fiindcă viteza maximă admisă în oraș este de 470 de Km/h, dar mai sunt unii maniaci care depășesc 600, așă că ce ne facem dacă ființa iubită este „luată-n bord” de un asemenea bolid și făcută una cu atmosfera?

Dar, vorba lungă, sărăcia cimpanzeului. Vreau doar să repet întrebarea: Îi aduce OMULUI propria inteligență vreun câștig? Nu. Pentru că, în privința OMENIEI, animalele ne-au luat-o cu mult înainte ...

Matei Damian

...primind binecuvântarea Preașfințitului Scaie Casian Crăciun - Episcop al Dunării de Jos

"Am puterea să lupt împotriva corupției"

Prenume: **Dumitru Cristinel**
Nume: **Dumitru**
Data nașterii: **9-10-1980**
Localitatea: **Buzău**
Județul: **Buzău**
Adresa flotant: **Str. Domnească, nr. 155, Complex Studențesc „Alexandru Ioan Cuza”, bl. B, cam. 120, Galați**
Tel: **0744843191**

Studii:
Liceul Militar „Mihai Viteazul” - Alba Iulia 1996 -2000.

În prezent student în anul III la „Facultatea de Litere Istorie și Teologie”, secția Istorie, din cadrul Universității „Dunărea de Jos” din Galați.

Activități:
Membru în consiliul de administrație al Casei de Cultură Studențești din Galați.

Membru în Colegiul Director al Ligii Studenților din Galați.

Redactor șef-adjunct al ziarului studențesc „Facultativ”.
Membru al fundației „Salvați Copiii”.

Laureat al concursului Național „Arc de suflet peste timp”, Vasile Voiculescu - ediția 2001, secția poezie.

Colaborator al cotidianului „Viața Liberă” din Galați.

Reprezentant al studenților Facultății de Litere, Istorie și Teologie în Consiliul Profesoratului și în Senatul Universității „Dunărea de Jos” din Galați.

Colaborator al revistei culturale „Drumețul Incendiar”.

Participant la programele „Prietenul meu, mentorul meu”; „ați noi avem drepturi”; „Prevenirea abandonului și reintegrare familială”; „ați copiii romi au drepturi”, realizate de fundația „Salvați Copiii”.

Inițiator al „Centrului Antidrog” realizat de L.S.G. în colaborare cu fundația „Salvați Copiii”.

Absolvent al „colii de vară „România secolului 21”, la care au fost selectați 40 dintre cei mai buni studenți din țară.

Activități pe plan internațional

Participant la seminarul internațional „How to create, to lead, to develop and to perpetuate an eastern/western european training network in the youth field 1/7 aprilie 2002”, program desfășurat în Caen, Franța, și finanțat de Comisia Europeană și Consiliul European.

Membru al Rețelei Internaționale de Tineret „N.E.T.E.A.M.”, în cadrul departamentului „Intercultural Learning”.

Limbi străine:
Engleza-bine
Franceza-bine

Abilități:
Comunicare, responsabilitate

„ ca să realizezi ceva, ai nevoie de o echipă, ca să îți motivezi echipa este nevoie de exemplul personal, ca să dai un exemplu personal trebuie să muncești mai mult decât oricare”

Prenume: **Bogdan**
Nume: **RODEANU**
Data și locul nașterii: **18 iulie 1980 Galați**
Domiciliul: **Galați**
E-mail: **bogrodeanu@yahoo.com**

Educație:
1995-1999 Liceul Industrial Metalurgic Nr.3 – profil Automatizări Industriale

1999-2002 Facultatea de Inginerie Electrică și Informatică Calculatoarelor – profil Comunicații

Activitate:
1999 - membru activ al L.S.G.; organizator al programului „Partener”; membru în Senatul Universității „Dunărea de Jos”, Galați; membru în Consiliul Profesoratului Facultății de Nave și Inginerie Electrică; Coordonator program - Cupa „Universitas” la „ah

2000 - vicepreședinte al L.S.G.; delegat din partea L.S.G. la constituirea Federației Centrelor de Informare din România; coordonator tehnic al Balului Bobocilor; membru în Senatul Universității „Dunărea de Jos”, Galați; membru în Consiliul Profesoratului Facultății de Nave și Inginerie Electrică; coordonator principal al Congresului Național Studențesc Galați 2000; coordonator program - Cupa „Universitas” la „ah; coordonator tehnic program cultural „Shakespeareiana”

2001 - vicepreședinte al L.S.G.; coordonator tehnic al Balului Bobocilor; coordonator tehnic al programului internațional „România în Integrarea Europeană”; director de program al ziarului studențesc „Facultativ”; coordonator de program „ Ziua Internațională Împotriva Fumatului”; participant la trainingul „SISC te învață”-managementul proiectelor, al voluntarilor și al organizației

2002 - vicepreședinte al L.S.G.; director de program al ziarului studențesc „Facultativ”; manager al Centrului de Informare și Consiliere pentru Tineret „EUROPA”; participant la seminarul internațional „ How to create, to lead, to develop and to perpetuate an eastern/western european training in the youth field ” – Caen, Franța; organizator în cadrul programului „Săptămâna Studenților Gălățeni”; coordonator tehnic al Balului Bobocilor; membru al organizației „Salvați Copiii”

Abilități:
operare PC, Microsoft Office; limba engleză – nivel mediu

Secretar general L.S.G.

„trebuie să îți creștă vrei, când vrei și să faci pentru a obține...”

Nume: **Ionijă**
Prenume: **Sorin-Gabriel**
Adresă: **str. Sulfinei, nr. 2, bl. 2, sc. A, ap. 8 - Tulcea**
Adresă flotant: **str. Domnescă, nr. 155, bl. B, ap. 120, Complex Studențesc „Alexandru Ioan Cuza”**
Telefon/Fax: **0740436921**
E-Mail: **sorinionita@yahoo.com**

Data Nașterii: **15 Mai 1981**
Locul Nașterii: **Tulcea**
Studii:
1996 - 2000 - Liceul Teoretic „Grigore C. Moisil” - profil - Istorie - Informatică Sociale.

2000 - Prezent: Student al „Colegiului Pedagogic” Tulcea - profil - Agenții Vamali

2001 - Prezent: Student al Facultății de Mecanică - Profil - Inginerie Tehnologică și Managerială

Limbi Străine:
Engleză: Avansat
Germană: Intermediar

Activități:
Locul al II-lea la campionatul național de baschet interliceal 1998

Locul al III-lea la Olimpiada Națională de Istorie desfășurată la Brașov în anul 1996

Colaborator al Ziarului „Transilvania Jurnal”

Colaborator al „Transilvania Consult”

Membru activ al Ligii Studenților din cadrul Universității „Dunărea de Jos”, Galați

Membru al Clubului L.S.G. din cadrul Facultății de Mecanică Galați

Membru al Colegiului Director L.S.G.

Secretar General al Biroului Executiv L.S.G.

Redactor și responsabil de număr al ziarului „Facultativ”

Colaborator al revistei culturale „Drumețul Incendiar”

Membru al fundației „Salvați Copiii”

Participant la programul „ați noi avem drepturi”, realizat de fundația „Salvați Copiii”

Organizator al „Săptămânii Studenților Gălățeni”, în perioada 7-13 octombrie 2002

Cadet al Academiei de Poliție „Love Plus”

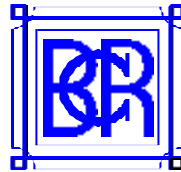
Colaborator la organizarea „Sărbătorilor Galațiului”, în anul 2002.

Training: Teamwork, Leadership, Programe pentru tineret, promovarea deșinerii și utilizării metodelor de contracepție sexuală în vederea prevenirii și reducerii cazurilor de îmbolnăviri cu B.T.S., SIDA sau HIV, managementul proiectelor.

Abilități: Capacitate de lucru în condiții de stres, seriozitate, comunicativitate, simț practic, spirit responsabil, flexibilitate, perseverență, dinamism.

Pagina L.S.G.

BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ
Sucursala Județeană GALAȚI
Str. Brăilei, nr. 35, Galați
tel. 461111

CARDUL BCR Maestro

Cardul reprezintă un instrument de plată modern ce a devenit din ce în ce mai atractiv în întreaga lume substituind cu succes utilizarea numerarului.

Cardul BCR Maestro este emis sub sigla unei organizații internaționale de renume: Europay International.

Caracteristici ale cardului BCR Maestro :

- se folosește în țară pentru ridicarea de numerar de la ATM-urile BCR sau ale altor bănci;
- prin intermediul cardului se pot face cumpărături de la orice comerciant ce are afișată sigla „Eurocard Mastercard”;
- cardul este însoțit de un PIN care face imposibilă folosirea frauduloasă a acestuia în cazul pierderii sau furtului;
- pe același cont de card se pot obține două carduri cu PIN-uri diferite; cel de-al doilea card poate fi utilizat de o persoană împuternicită „utilizator autorizat” ce poate fi o rudă de grad I;
- la fiecare eliberare de numerar de la ATM, acesta emite o chitanță în care se specifică soldul inițial, suma extrasă, soldul final;
- cardul poate fi alimentat fie prin virarea burselor, salariilor, a altor drepturi bănești, precum și prin depunere de numerar la ghișeele BCR, fără nici un comision;
- cardul are o valabilitate de doi ani, după această perioadă se generează automat un alt card. Pentru a obține noul card trebuie să vă prezentați la bancă să-l depuneți pe cel vechi și să intrați în posesia noului card ;

Banca de care aveți nevoie !

Liga Studenților din Galați
ORGANIZEAZA

Revelion

La
Paris

cu doar
300 Euro

Turneu cu autocarul
9 zile - Plecare 27- decembrie

Se asigura:
Transport, Cazare, Mic Dejun

Informatii suplimentare si inscrieri:
0744 676941
e-mail: **lsgtour@k.ro**

Librăria
“Lucian Blaga”...
în drumul tău către
Universitate
(Vis-a-vis de Parfumul Teilor)

Ploua infernal 0i Alifantis ne (în)cânta Eu nu sunt altceva decât o pată de sânge care cântă.

Luni seara, 4 noiembrie. Ploaie, întuneric 0i frig. Însă cei care au îndrăznit 0i au scos nasul din casă pentru a veni în Club S, au uitat pentru 100 de minute de existența cotidiană. Revenirea lui **Nicu Alifantis** a oferit admiratorilor stilului folk o seară a cântecului dedicat femeii 0i iubirii. Piese vechi (*Romanșă, A venit toamna, Decembrie, Aproape liniște, Vino noaptea*), piese noi (*Neuitatele femeii, Nu mă-ncreba, Vino, Ce frumoasă despărțire, Rrrrock*). Altfel spus: clipe unice de muzică 0i poezie cu Nicu Alifantis. Prilejul întâlnirii a fost turneul național *Alifantis & Zan* de promovare a noului album intitulat **Neuitatele femeii**.

De ce Neuitatele femeii? Femeia este un lucru minunat 0i poate că sunt neuitate femeile pentru că, pornind de la mamă, soră, iubită sau bunică, cu ele te întâlnești 0i de ele te atingi într-o viață 0i tocmai acest fapt este extraordinar.

Cântecul care deschide albumul, *Luni e ziua* a fost compus în 1996 pentru Festivalul de Artă Medievală de la Sighișoara. Tot atunci era 0i prima ieșire cu trupa sa de proiecte, *Zan*, ai cărei membri sunt **Virgil Popescu** (chitară bass), **Răzvan Mirică** (chitară acustică, chitară electrică), **Sorin Voinea** (keyboards), **Relu Biulescu** (tobe), **Emil Soumah** (percuție) 0i **Niculae Trăistaru - Blondu'** (technic sound).

Ce înseamnă *Zan* pentru

membrii grupului? *O stare de spirit, 7 ani de colaborare, o echipă adevărată de instrumentiști profesioniști, un model de a trăi, o minune a vieții.*

Celelalte piese au fost compuse încă din noiembrie 2001 0i au fost finalizate în februarie 2002. A urmat apoi munca în studio: repetiții, înregistrări, mixaje, gânduri, discuții. Repetițiile au durat 60 de ore, înregistrările – 106, iar mixajele 0i master-ul s-au realizat în alte 100 de ore. *Ne-am distrat mult 0i s-a discutat 0i mai mult în pauze, despre toate cele, mai ales despre destinele muzicii românești, 0i nu s-a ajuns la nici o concluzie. A fost o veselie generală 0i nu am reușit să ne enervăm, oricât de mult ne-am fi dorit. S-a lucrat cu mare plăcere 0i ne-am simțit foarte bine împreună.*

Care este publicul căruia se adresează albumul? Publicului ascultător 0i iubitor de muzică bună. A vrea să se spună despre mine un singur lucru: dacă băiatul ăsta a făcut muzică, atunci a făcut o muzică bună.

S-a schimbat stilul în ultimii ani? Nu cred că m-am schimbat foarte mult în ceea ce fac. Stilul este mai tonic 0i acest lucru s-a întâmplat datorită muzicienilor de valoare care au colaborat pentru realizarea acestui material. Imaginea este mai dinamică, în contradicție cu ce v-am obișnuit până acum, dar asta mi-am dorit, iertăți-mă!

Povestea concretizată în cele 11 piese e simplă: *Copilaria cu ale ei cântece de leagăn, prima întâlnire cu ispita-femeie, tandrele iubiri adolescente, candoarea, inocența, bucuria de viață, umorul, veselia, exuberanța anilor fără griji, inconștiența, tupeul 0i curajul adolescenței, ce poate fi mai frumos...*

Putem vorbi despre o renaștere a genului său de muzică? Lucrurile merg înainte 0i

fiecare își construiește drumul în carieră cum consideră mai bine. În această meserie, 0i în tot ceea ce facem, nu depindem decât de noi. Nu cred că cineva poate să influențeze ceea ce avem în minte 0i ceea ce vrem de fapt de la noi înșine. Sunt plăcut surprins atunci când întâlnesc, în cluburi 0i săli de spectacole, tineri care 0tiu piesele 0i textele.

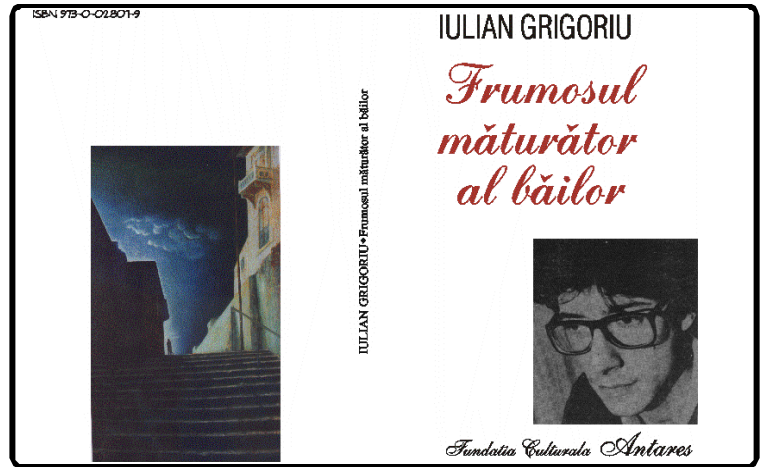
Tot astfel s-a întâmplat 0i luni-seară a amintirilor- când spectatorii 0i-au deschis sufletul în fața unui recital cu *chip de rai* 0i când Nicu Alifantis încânta publicul minunat 0i-l îmbrățișa prin intermediul chitarei sale.

În ce măsură iubii chitara? Este mai mult decât un partener al meu. Este o prelungire a celor două mâini pe care le am 0i care mă ajută 0i mă sprijină.

De ce este prins la cureaua chitarei un elefant? Este un portebonheur, un blazon pe care îl am de la fata cea mică, Nati, 0i pe care îl port cu drag.

Nostalgie sau plăcerea trăirii amintirii acelor ani? Regretul sau indiferența despărțirii de ceea ce a fost? Cine poate 0ti? Percepțiile sunt diferite 0i e bine să le luăm ca atare. Nu mă-ncreba nimic în noaptea asta când amintirile dintr-un oraș sentimental, asemenea așteptărilor sfâșiate la ferestre ale unor îngeri cu puf 0i pene, cântau întâia oară, iubitelor adecvate, cu ochi puri care perechea, sorșii își cereau...

Nicoleta Urse

Iulian Grigoriu – Frumosul măturător al băilor

La exact cinci ani de la apariția primului volum de versuri numit **Dulcele timp pentru răpunerea răilor**, poetul Iulian Grigoriu a lansat vineri, 1 noiembrie, în incinta **Căsei de Cultură a Studenților din Galați**, un al doilea, intitulat **Frumosul măturător al băilor**. Este vorba de o primă carte dintr-o colecție de poezie, pe care Fundația Culturală Antares o propune cititorilor săi.

Scriitor sobru, ajuns la maturitatea creatoare, uneori invadat de fiorul credinței vii, Iulian Grigoriu abordează o problematică profundă 0i complexă: condiția poetului. Cu jumătate de an înaintea lansării acestui volum, într-un interviu acordat revistei **Drumeșul Incendiar**, scriitorul mărturisea că are tendința de a pica într-o meditație referitoare la statutul creatorului în lume 0i la valoarea operei acestuia. Fapt evident, **Frumosul măturător al băilor** vine să concretizeze această meditație creatoare. Problema pusă în acest volum de versuri nu provine dintr-o criză, ci în special dintr-un prea-plin, din abundența dată de o obsesie cu privire la propria existență 0i la

propria putere. Iulian Grigoriu așază poetul în medii cangrenate – *omul guoaielor, ruine galbene, tomberoane* –, care aparent îl defavorizează 0i îi limitează puterea de creație. Din acest unghi trebuie privit **Frumosul măturător al băilor**, un cerșetor trist, distanțat de orizonturile existenței proprii: *Să-ți faci un foc din hârtii săracul guoaielor / din comorile aruncate de oameni dulcile-i poveri / să păstreze literele mototolite 0i unsuroase / pentru cleiul nopților lui friguroase ca să astupe / crăpăturile ușii viforul geamurilor / să vâtucescă 0i coarnele lunii care-i împung ochii 0i-i scurmă / în creier - / un drac strălucitor / imblânzit repede de culoarea focului.*

Toate analizele scriitorului se îndreaptă în cele din urmă către sine: *Eu 0tiu acele sigle-aurifere / ce îmi adorm în gând / sfidând vulcanul / ca să rămân cu amintirea lumii.*

Vă invităm, prin urmare, la o lectură agreabilă, la o introspecție specială pe terenul primitiv al poeziei, unde Iulian Grigoriu continuă să clădească încet, cu grijă, pentru a rămâne în memoria cititorilor săi.

Marius Grama

Despre Baladele Dunării, baladiști, muzică folk 0i nu numai...

De 0ase ani încoace, Galațiul găzduiește Festivalul Național Studențesc de Folk **Baladele Dunării**. Cu această ocazie, concurenți din toate centrele universitare din țară se adună pentru a cânta 0i încânta atât publicul, cât 0i juriul (care, la această ediție, a fost prezidat de **Helge Arildso** - un renumit cântăreț de folk din Danemarca).

În acest an, cei mai buni soliști au fost:

Locul I: Iulia Cojocaru - Pitești
Locul II: Iulia Alina Gușatu - Galați
Locul III: Virgil Florea - Ploiești
Premiul special al juriului: Ovidiu Scridon - București, iar cele mai bune trupe:

Locul II: *Nu acum* (Florin Onică 0i Andrei Dănilă) - Iași

Locul III: *Bega Folk* (Adrian Mardan 0i Antoneta Parascan) - Timișoara

Băieții de la *Nu acum* au participat pentru a treia oară la acest festival. 0i, după cum singuri au spus, „... totul e neschimbat când venim la Galați: afară ninge, hrănim albatroșii, răcim zdravăn în cea de-a doua seară, condițiile de cazare sunt foarte bune, sonorizarea lasă de dorit 0i mereu ratăm primul loc pe podium. În acest an am primit tot premiul al II-lea pentru că primul loc la trupe nu s-a acordat”. Mai în glumă, mai în serios, băieții au plecat destul de supărați.

Trebuie menționat faptul că, atât concurenții din Iași, cât 0i cei din Alba Iulia, s-au format în cadrul unor puternice mișcări culturale studențești. În *Alba Iulia*, ne-a mărturisit Viorel Mihai Cioflică, „... există cenaclul *Alternative*, coordonat de *Diana Cămpan*. În decursul celor patru ani de

existență, cu ajutorul membrilor acestui cenaclu, am reușit să găsim genul care mă definește. Prefer un folk mai ușor, mai clasic, fără mult zgomot; pun mai mult accent pe versuri 0i mai puțin pe partea muzicală.

La polul opus se află trupa *Bega Folk* care se impune prin compoziție, efecte acustice deosebite 0i multă inventivitate.

Baladiștii din acest an au fost totuși de acord asupra unui lucru: câtă vreme există un deal, un cort 0i un foc de tabără, există 0i muzică folk.

A șasea ediție a Festivalului Național Studențesc de Folk, organizată de Casa de Cultură a Studenților 0i Liga Studenților, în cadrul *Săptămânii Studenților Gălățeni*, s-a încheiat cu recitalul extraordinar al lui **Mircea Baniciu**, care a umplut sala Căsei de Cultură a Sindicatelor, în ciuda ploii 0i a vântului care stăpâneau orașul de două zile.

Anca Balcanu

“LANSAREA” DRUMEȘULUI ÎNTR-O NOUĂ CĂLĂTORIE...

O comunitate fără literatură nu are spirit ... Mai sunt oare oameni care gândesc așa? Un lucru este sigur: sunt cei care, îndemnați de aceste gânduri, au reușit să spună cu voce tare: “**Drumeșul Incendiar**”.

Este o revistă de critică 0i creație studențească, editată de Casa de Cultură a Studenților 0i Universitatea *Dunărea de Jos*, care, la data de 1 noiembrie 2002, 0i-a lansat cel de-al doilea număr. Într-un decor inedit, improvizat cu fum, sirene 0i stingătoare, “drumeșii incendiari” (redacția), costumați în pompieri pregătiți pentru un eventual incendiu al creației, au împărțit reviste celor aproximativ 150 de persoane aflate, cu această ocazie, în sala discotecii Club S.

Nemulțumiți de societatea în care trăim cu toții, de superficialitatea obsedantă, de lipsa discernământului între valoare 0i nonvaloare, “**Drumeșul Incendiar**” își propune să

contrazică, pe cât cu putință, această realitate. Revista joacă rolul unei oglinzi prin care, cele mai bune lucrări ale membrilor cenaclului literar Gelu Naum 0i ai altor cenacluri din țară 0i chiar din străinătate, își arată fața către cititori.

Este un fel special de a face o cronică de cenaclu, o prezentare cât mai directă 0i reală a tinerilor scriitori, conturată de un număr suficient de lucrări semnificative pentru imaginea lor.

NICIODATĂ DE AJUNS!

Cu un îndemn pe măsură, “**Drumeșul Incendiar**” face apel la toți cei care mai cred în creație 0i care doresc să-și expună originalitatea 0i prospețimea condeiului în paginile revistei.

Oana Pașă

Urmăre-te et erămru „Clona” „anolic”

Poate că mai mult decât în orice alt anotimp, Dolly este în derută primăvara. Toate trăirile ei exterioare se zbat în incertitudine, se concentrează greu în incertitudine, și este plină doar de pofta de a căuta chintesența tinereții ei, naive și blânde. Dolly n-are probleme existențiale crunte, de aceea își permite luxul de a se confrunta cu o problemă în fața căreia copii din Africa ar rămâne fără cuvinte. În cele din urmă se hotărăște:

- Îmi voi lua bocancii cei nervoși, blugii Lee Cooper cu aspect murdar, îl voi alege pe Andrei că-i mai beton și are bani, după care mă-mbăt mangă la bairamul din 20...

Clonarea umană trece astfel dincolo de mult trambiatul proces științific. Clonarea ideilor, a mentalităților, a principiilor, a obiceiurilor, a stilului, a gesturilor, a cuvintelor. Nu degeaba prima clonată a fost o oaie: spiritul de turmă, uniformizarea, lată dovezile triste ale unei societăți aflate sub o din ce în ce mai perimată zodie a Gemenilor.

Mi-am clonat sufletul după sufletul vremii fiindcă altfel aș fi stat încă pe banca de rezerve cu vopsea scorjotă. Clona înseamnă moarte. Moartea noului, sau a originalului, a evenimentului, a întâmplării, forțarea mâinii lui Dumnezeu și fluxul continuu al unei fabrici care produce, să zicem ulei îmbuteliat, în sticle de aceeași mărime, aceeași formă, cu aceeași insipidă etichetă. Oamenii se clonează aproape

involuntar, zi de zi, unul după altul. Mor și se nasc iar, se copie până la identificarea cu „originalul”, care și el e copiat după o altă copie, și tot așa într-un lanț al sălbăticiunilor umane, lung și anost.

Sunt convinsă că L-am fi clonat și pe Dumnezeu dacă L-am fi găsit. Aceasta ar fi fost o țire trăsnet, nu? Am fi umplut străzile cu Isuși ca să avem în cine să lovim cu pietrele din suflet, pietrele de la rinichi, cu pietrele sisifice ale vieții noastre fără rost.

Haideți să găsim Domnilor, oameni geniali, oameni superintelenți, femei frumoase și bărbați seducători și să-i clonăm în serie, cu o țanță și control C.T.C., să livrăm apoi în vid pe piața hulpavă a societății acesteia, nesătule și handicapate moral, să vedem ce profit avem, să ne depășim limitele, să progresăm!

Dac-ar fi să-mi clonez un înveliș de carne pentru suflet, aș alege să mi se ofere o clonă după Decebal: să-mi văd România verde, să mănânc miere de albine lângă grădina cu varză și viezuri, să mă-mbăt curat și să văd ce-au furat rușii de la mine peste sute de ani. Să mă sinucid apoi, nu din mândrie sau eroism, ci de rușine și teamă că, peste aproape două mii de ani, tinerii habar nu vor avea cine am fost!

- Cum, Dolly, iar s-a stricat copiatorul?! Lasă, în seara asta încearcă să fii tu! – ar putea să nu te doară.

A.L.L.

Implică-te!

Am dorit să evadiez din monotonia și rutina în care mi-am irosit anii de liceu și să-mi răzbun prin trăirea a ceea ce se spune și se ține că este... viața de student.

Fiindcă nu îți ce mă așteaptă mâine, lupt să fiu fericită astăzi... astfel am profitat că săptămâna dedicată studenților din Galați oferea tuturor, pe lângă alte evenimente, festivalul de muzică folk „Baladele Dunării” și, timp de două seri, m-am rupt de realitatea care îmi spunea zi de zi că nu am sală pentru curs și că, în eventualitatea uneia, ea se va numi U04, că am trăit și pentru a face educație fizică într-un... spațiu pe nume S2 și că... acesta e doar începutul. Dar dacă te rupi de realitate ajungi ori în vis ori în nebunie. Prefer să cred că tot ceea ce s-a întâmplat pe scenă, văzut dintr-un loc oarecare din sală, a fost un vis „nebun” de frumos. După recitalul lui Mircea Baniciu am plecat cu „Facultativ”-ul în mână și cu dorința de a putea oferi la rândul meu amintiri celor dispuși să le primească.

Simplul fapt de a visa și de a îndrăzni „nebunește” te salvează de la mediocritate și mi-am zis așa cum mi s-a sugerat: „Implică-te!”. Prin urmare, a doua zi, pe la ora 18, am intrat în sala D12 unde urma să aibă loc oedința membrilor din Liga Studenților. Mi-

am căutat un loc mai retras preferând să fiu, pentru moment, doar un simplu spectator. „Să vedem dacă merită...” mi-am zis mai în glumă, mai în serios. Aruncându-mi privirea printre cei prezenți am văzut persoane mai puțin cunoscute mie, dar astfel curiozitatea creștea. Pe tablă se scriau subiectele care urmau să fie supuse discuției; nu a fost omis nici unul până la sfârșitul oedinței. Din momentul în care Cristi Dumitru s-a prezentat ca fiind Președintele Ligii Studenților din Galați, au urmat două ore de discuții și comunicare, offff-uri și soluții, întrebări și răspunsuri.

Oricare dintre noi ține că a vorbi nu înseamnă nimic dacă nu ești auzit sau că dreptul de a țipi nu îți garantează și dreptul de a fi ascultat. Însă, la înălțurile de luni seara, oricine are libertatea de a mărturisi ce îl frământă având siguranța că „strigătul” său are ecou, iar dacă există soluții viabile atunci Liga le va găsi mai devreme sau mai târziu. E nevoie totuși de... puțină răbdare, domnilor!... și de încredere pentru că noi, studenții, suntem pe mâini bune.

Nu mă credeți pe cuvânt? Implicați-vă și vă puteți convinge că o echipă de studenți este pusă în slujba studenților. Până atunci... nu uitați că absenții nu au niciodată dreptate... Nicoleta Urse

Gustul dulce al studenției

Farmecul vieții de student vine de la sine, nu trebuie să te chinui prea mult să-i dai de cap și dacă v-ai săturat prea repede de ea, nu-i nimic, studenția se poate întinde și pe 6, 7 ani. Puteți face în paralel două facultăți, deși tind să cred că ele vă vor face pe dumneavoastră, așa că nu vă stresați. Totul este să aveți răbdare, multă grijă cu plămâni, ficatul și sistemul nervos.

Odată ce ai intrat în ritm, îți pui mâinile în cap și picioarele-n spinare, oricum ești încolțit. Pentru început se mai întâmplă ca unii boboci să nu ție să-și citească orarul și se trezesc că o săptămână întreagă urmează cursurile altei facultăți.

Când îți intră în sânge și viața de cămin, începe scandalul. Mai trezești studenți bosumflași în toiul nopții că vrei să afli cu ardoare la ce oră începe ploaia, un nene sobru de la camera alăturată, cu cearcăne, cu ochii-n gură și pe jumătate bărbierit, cu geanta pe umăr și papuci în picioare bate insolent la ușă și întreabă retoric cât e ceasul. Dar i-am răspuns. Era 7 dimineața, ora de culcare. Cred că nu se odihnește prea bine.

Să vorbim despre cearăfurile albe din ferestrele căminelor. Credeți că studenților le mai arde de grevă japoneză când ei deja fac greva foamei prin cămine. Unora chiar le pasă dar rămân doar la stadiul acesta și nimic mai mult. Este și asta un început.

Mulți boboci, și n-aș crede că ei sunt singurii, nu țtii ce este Liga, nu au nici o informație sau nu s-au interesat, nu o văd ca pe o provocare pentru că ei consideră că este doar un nume, o siglă. Am auzit reacții de genul: „Ce să cauți tu în Ligă? Ce faci

tu acolo?” Eu? Mă implic. Tu? Vrei să faci grevă, dar nu țtii de ce? Îți sună bine? - revoltă împotriva sistemului, sau te gândești că probabil nu se vor mai ține cursuri? Dar nici nu te interesezi, nu țtii ce și cum.

În momentul în care stătea cu hârtia igienică în piept, ca suport al foilor de drum, „Te simțea ca un rahat?” - la drept vorbind. Mai gândește-te-te! Răscolește! Găsește soluții! Propune și vei fi auzit!

Aici, pentru student viața începe în cămine, dar facultatea este simbioza profesor-student sau cel puțin asta ar trebui să însemne. Depindem unii de alții în cadrul unui mecanism, al unui sistem, răsturnat ce-i drept.

Câți dintre noi preferă să stea o zi întreagă în fața unor oameni rigizi, pentru a fi tratați cu indiferență și lipsă de interes? Adesea cei cu nasul roșu, și tim noi de ce, dau exemple practice, cum ar fi mustul, pentru a face mai bine înțelese criteriile matematice (câci după must vine altceva). Bombăne singuri, gesticulează, ei vorbesc, ei se aud, ei glumesc, noi rădem de ei. E relația ideală. Așa da să faci o facultate. Îmi provoacă greață. Cu toții mi-au spus: „Măcar la facultate să fie altfel”.

Mai pe scurt, preferi să dormi la un curs cu un profesor ce evoluează pe post de Moș Ene sau în camera de cămin, la niște cursuri de barbut, o tablă, ceva pariuri? Îți mai scoate și studentul român banul cumva, nu?

Asta-i facultatea. Câteodată mai dăm și noi, studenții pe acolo.

În cămine, într-o colectivitate, cine preferă să stea singur, vrea să-și respecte somnul, oricum

nu va reuși niciodată; să-și mănânce singurel pachetelul de la mami este ușor exclus. Un element izolat nu are nici o semnificație. O afacere cu adevărat prosperă în jurul facultăților a devenit copiatorul. Acum cu hârtia ta poți xerocopia un curs cu numai 500 lei pagina. Măcar de ne-am arunca o privire pe dărele de tuș. Covrigii la tonetă, 1000 lei bucata, parcă făcuși din piatră seacă, rumeniți ușor până la scrum. Chiar am vrut odată să servesc o necuvântătoare castrată cu o asemenea delicată, dar inteligentă fiind, a făcut pași repede.

Revenind la cămine, totul e să nu vă speriați de lacurile urinare și munții fecali din băi, oricum microbii se trec cu vederea, obolanii domnesc, gândacii se spală la dușuri, care cum scapă săpunul și așa mai trece o zi.

La un moment dat totul se va reduce la un dialog de genul: „Simți nevoia de odihnă? Nu, simt nevoia de anestezie. Ce te doare? Celula nervoasă”.

Chiar dacă nu vrem să credem, facem parte dintr-o generație cam derutată, împrătiată, fără nume, e mai bine așa, nu țtim de unde venim, încotro o apucăm, dar se va defini, ne vom face cunoștinți în ultimă instanță, nu prin ceea ce refuzăm, ci prin ceea ce afirmăm.

Fără oprinare, de la noi pornește totul și mai important. Contăm. Aveți ambiție? Dar vai de cei care au mai multă ambiție decât competență.

Am fi morți dacă n-am crede că mai avem să spunem lumii ceva care, dacă n-o să ne uluiască semenii, o să-i pună cel puțin pe gânduri.

Irina Frățilă

Vitrina cu... link-uri

Sal ppl !!!

Ete' că au reușit prietenii mei să mă facă să închid (așa cred ei) MIRC-ul și să mă apuc de scris materialul pentru ziar!

E datoria mea și trebuie să-o fac... și tu, am cam chiulit... am fost și eu în „concediu de studiu”[:P]. Nu vă spun unde, dar vă spun ce site-uri am mai văzut.

Păi, m-am hotărât să vă împărtășesc niște locații pe net care să vă ajute să găsiți un job (mai bine sau mai puțin bine plătit). Așa... să vedem ce ar fi:

<http://www.hotjobs.com> - un motor de căutare complex, care va permite o căutare avansată după meserii, abilități avute, interese,

salarizare, etc.

www.munca.ro - după mine, cel mai tare site românesc dedicat căutării de joburi.

www.bestjobs.ro - o locație în care se întâlnesc atât cereri de angajare cât și anunțuri ale firmelor care sunt în căutare de mână de lucru, cu singura observație că, pe acest site, căutarea necesită completarea unui formular de înregistrare.

www.joburi.hypermart.net - un site cu o bază de date micuță dar completă.

www.cadproe.com/europe/

home.asp - no comment... trebuie vizitat neapărat.

... și cam atât cred eu că este de ajuns pentru numărul acesta. Vă promit pentru numărul viitor, o vitrină cu... burse (colare și nu numai).

Cu speranța că, totuși, cei de la ROMTELEPOM (exact așa am vrut să scriu, nu înjurajii tehnoredactorul) vor reveni asupra hotărârii de majorare (majorare, majorare, dar nici în halul asta!) a tarifului la conexiunile dial-up, C U nXt Tjm3!!!

Florin "Da Brain"

Caseta Redacției

- Redactor șef: Dinu Gîndu
 - Redactor șef Adjunct: Marius Grama
 - Director internet și multimedia: Florin Troncușă;
 - Secretar de Redacție: Oana Pașă
 - Responsabil Număr: Ana Picu
 - Redactori: Nicoleta Urse; Anca Balcanu; Irina Frățilă; Luciana Ursu
 - Fotograf: Kamikaze
 - Tehnoredactare: Cătălin Eșanu
 - Culegere texte: Irina Frățilă; Oana Pașă
 - Corectură: Luciana Ursu
 - Cap - limpede: Raluca Dudu; Iolanda Năhut
 - Colaboratori: Iulian Pavel; Matei Damian; Elena Tudor; Doru Ivan
- Mulțumiri doamnei Ana Vărlan de la lab. foto

Jos pâlăria, Doamnă!

Greu te îngăduie tineretul după ce ai depășit o anumită vârstă!... Nu mai înțeleg tineretul, dar mă simt o norocoasă că mă regăsesc aici numai printre tineri ca voi.

Acestea sunt câteva din gândurile Monei Muscă, vicepreședintele Partidului Național Liberal, pe care am primit-o cu multă căldură în cadrul Săptămânii Studenților Gălățeni organizată în perioada 7-13 octombrie 2002, la o dezbatere pe tema: *De ce stăm în România?* La această întâlnire au fost invitate Partidul Unitar Român, Partidul Democrat, Partidul Social Democrat și Partidul Național Liberal. Parolist s-a dovedit a fi Partidul Național Liberal, reprezentat prin Mona Muscă.

Ca orice partid politic, și P.N.L., a avut urcușuri și coborâșuri: *...după 1989 puterea de dreapta a pornit-o foarte bine, iar liberalii, în urma unor greșeli, au fost amendajți, dar au reușit să intre din nou în Parlament datorită lui Valeriu Stoica care a afirmat „încercăm pe propriile noastre forțe să ne menținem”.* În viziunea Monei Muscă, e nevoie de o dreaptă puternică ca o alternativă la puterea de stânga din România. Dezbaterea a luat contur mai mult sau mai puțin politic, Mona Muscă vorbindu-ne despre partidul din care face parte și ce politică adoptă cu privire la societatea în care funcționează: *cred într-un parteneriat cu societatea civilă; trebuie să trăim mai bine...cred în capitalism pentru că acolo lumea o duce bine...nu cred în socialism pentru că am trăit-o pe pielea mea.* Un alt subiect de discuție a fost legat de cele trei proiecte de lege. Este vorba de *Liberul acces al informației de interes public*, Legea 544 în vigoare din 2001, care prevede accesul cetățeanului la toate informațiile de interes public. *Prevenirea violenței domestice*, al doilea proiect de lege care a ajuns în Camera Deputaților și care a fost realizat în colaborare cu Centrul de Mediere și Securitate Comunitară la noi. Acest proiect are deja campanie

de informare a publicului, este vorba de clipul cu bătătorul și mai urmează realizarea unui clip cu prevenirea violenței intrafamiliale. Orice proiect de lege odată ce este propus sau deja în vigoare trebuie testat dacă funcționează, iar aceste clipuri au menirea de a aduce la cunoștință populației ce se dorește prin proiectul respectiv. Al treilea proiect de lege care este în promulgare, cu privire la Agenția Națională de Presă, dorește scoaterea ei de sub poala Guvernului și transformarea într-o agenție publică de presă autonomă și independentă editorial.

Susținută de foarte multe Organizații Neguvernamentale, precum Centrul de Jurnalism Independent din România, Comitetul Helsinki-Apador-CH, Agenția de Monitorizare a Presei condusă de Mircea Toma de la Academia Cașavencu, Prodromocrația, Asociația Română pentru Transparență, Societatea Academică Română, Article XIX, Mona Muscă a afirmat: *succesul meu se datorează celor de la O.N.G.-urile cu care am colaborat, eu nu am fost decât Musca ce a tras la căruță.*

Doamna vicepreședinte așinat să ne aducă la cunoștință cele trei reguli pe care fiecare cetățean român ar trebui să le considere punct de plecare în orice activitate: *să fii în acord cu propria persoană, să ai curajul să recunoști când ai greșit și să mergi până la capăt.*

Oricine am fi, mai întâi de toate suntem oameni! Înainte de a fi ceea ce este cunoscut publicului larg, o figură sobră a vieții politice, Mona Muscă este un om ca oricare dintre noi, cu pasiuni obișnuite, iubește distracția, berea, nu amestecă niciodată amorul cu politica, și care ar dori mai mult timp liber pentru aceste plăceri ale vieții.

Nu aș alege altceva decât ce am ales să fac deja, iar...dacă aș fi un tânăr dornic de a fi membru într-un partid m-aș gândi cu ce doctrină sunt în acord, astfel încât să îmi facă plăcere să activez în acel partid.

Cel mai important este să te descoperi pe tine, demnitatea ta ca om, felul în care faci lucrurile, chiar dacă trebuie să mătur holurile unei instituții, trebuie să o faci bine.

Iar pentru dânsa, *Jos pâlăria, Doamnă!*

Oana Pașă

0 foaie de drum cât ... un proces verbal

Despre problema foilor de drum s-a tot vorbit în ultima perioadă. Pentru cei mai mulți dintre noi introducerea acestor foi de drum n-a însemnat decât stres, birocrație, pierdere de timp la coadă la secretariat... pentru alții, însă, efectul introducerii acestor foi de drum a fost mai puternic și, din păcate, în sens negativ.

Un exemplu ar fi **Ionuș Nedelea**, student în anul II la F.S.I.A., specializarea „tehnologii piscicole”, pentru care s-a dovedit că socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din ... gară.

de predare a contravenienței v.z. Seria A № 389963 procesului-verbal, în trei, contraveniența a fost predată

Cu două săptămâni în urmă, Ionuș s-a hotărât să plece acasă, la Brașov. Încercător, știind că are actele în regulă, s-a prezentat la un ghișeu al Regionalei S.N.C.F.R. Galați, cu foile de drum completate și carnetul de student vizat pe anul în curs, pentru a-și cumpăra un bilet cu reducere până la Brașov. Lui Ionuș i s-a cerut, pe lângă actele pe care le avea asupra lui (și care sunt suficiente pentru obținerea reducerii la transportul pe căile ferate), legitimația de student (despre care toată lumea știe că nu se mai eliberează sau vizează). Încercările studentului de a explica faptul că legitimațiile respective nu mai sunt valabile nu au dus la nici un rezultat; casieria știa una și bună: **N-ai legitimație - n-ai reducere. Punct.**

Ionuș Nedelea a fost nevoit să urce în tren fără să-și cumpere bilet, cu gândul că poate șeful de tren va fi om rezonabil și își va putea cumpăra bilet cu reducere de la acesta, căci nu avea bani să-și cumpere un bilet întreg. Dar, cum un rău nu vine niciodată

singur, în apropiere de Ploiești, a apărut șeful de tren, dar însoțit de o echipă a poliției de la T. F., întâlnire de gradul X finalizată cu o frumusețe de proces verbal consemnând o amendă în valoare de 1.400.000 lei pentru călătorie frauduloasă.

Ciudat însă (în mod normal nu ar avea de ce să fie ciudat) e faptul că, atât în gara din Ploiești cât și în cea din Brașov, cu aceleași acte prezentate la ghișeu din Galați, Ionuș a obținut bilet cu reducere. Despre toate problemele care s-au ivit de pe

de predare a contravenienței v.z. Seria A № 389963 procesului-verbal, în trei, contraveniența a fost predată

urma acestor foi de drum, Ionuș Nedelea nu are multe de spus. Vina pentru cele întâmplate, după părerea sa, este doar a Regionalei S.N.C.F.R. Galați care angajează astfel de persoane... Dar să nu uităm și de M.E.C. care „ar fi trebuit să lase legitimațiile vechi și să nu ne mai încurce cu foile astea de drum, și, oricum, ar fi trebuit să se pună de comun acord cu cei de la C.F.R. în privința actelor necesare obținerii reducerii la transport...”

Ionuș nu este supărat pentru faptul că a primit amendă ci pentru că, după opinia lui, (și a noastră - n.r.) „i-a fost călcat în picioare dreptul de a călători, ca orice student român, cu reducere de 50% din costul biletului de tren.”

Deznodământ: *Ca urmare a discuțiilor purtate de conducerea L.S.G. cu reprezentanții S.N.C.F.R. Galați, amenda primită de Ionuș Nedelea a fost anulată, cu singura condiție de achita costul biletului de tren în valoare de 92 000 lei (cu reducere).*

Florin Troncușă

STUDENTIE
O emisiune 100% studentescă
Realizator: Alina FILERU
e-mail: studentie@yahoo.com
In fiecare miercuri de la 19.30, la **EXPRESS TV**

La 20 de ani!

O copilărie întreagă am ascultat fascinat pășaniile din timpul facultății, pe care le-au trăit părinții mei și, fiecare dintre ele se termina invariabil, în fiecare seară, cu petreceri (ași citit bine, din fiecare seară!).

Și tiam cum își mutau mobila din camere, ca să aibă loc de dans, cum făceau provizii de lumânări, pentru că se „țâia” curentul și de baterii pentru casetofoane, cum toată noaptea dansau până li „se toceau pingelele” mâncând pâine arsă la reșou și bând ceai fără zahăr, pentru că zahărul se dădea la cartelă, iar mâncare nu prea se găsea pe atunci. În ziua următoare se duceau năuci la cursuri unde se odihneau, pentru că seara o luau de la capăt. Și tiam toți actorii care veneau săptămânal în campus cu piese de teatru, aflasem despre studenții de la arte care prezentau celorlalți colecții de design vestimentar sau concerte de chitară. Într-un cuvânt, o atmosferă studențească.

Când am plecat de acasă părinții m-au „dresat”: „Să înveți și să te distrezi, pentru că viața ca în facultate nu o să mai trăiești tu niciodată!”

Pentru că am fost întotdeauna un copil ascultător m-am hotărât să nu le ies din cuvânt: ziua la cursuri, seara la... Ei, aici e problema: unde merg eu seara?! M-am dus la cei mai mari și i-am întrebant senină și candidă cum poate un student să se distreze.

Aici au fost diferite variante pe această temă, în funcție de ceea ce înțelege fiecare prin „distracție”. Este foarte dificil pentru cineva care nu dorește să se îmbete, ci doar să danseze, să râdă cu prietenii, într-un cuvânt să se relaxeze. Pentru o discotecă trebuie să așteptăm week-end-ul. În cămine nu e rost de petrecere, peste tot e o atmosferă de „stațiune de odihnă și tratament”.

M-am întrebat care este cauza acestei apatii. Fetele citeau romane de Sandra Brown, iar băieții se jucau pe calculator. Îmi venea să le cer buletinul să vadă dacă au într-adevăr 20 de ani. Pur și simplu a dispărut chef de viață, poate o fi de vină sărăcia, poate lipsa unui viitor cât de cât sigur, cine mai știe?

Unde mai sunt chefurile din camere despre care am auzit atâtea? Când spun „chef”, nu înțeleg beții crâncene, urmate eventual de bătăi! Ași observat că nu se mai râde? Acel răs în hohote, acel răs care te sufocă.

Haideți să nu ni se mai citească dezamăgirea în ochi, nouă bobocilor, care am așteptat atâtea de la viața de student.

Ana Picu

Primarul Dumitru Nicolae citește "FACULTATIV"

Helge Harldiso vă recomandă "FACULTATIV"

Vin, carnați, și...

La B.C.R. se citește "FACULTATIV"

Rectorul Emil Constantin află ultimele știri